
[La domesticació i el salvatgisme]

Avui, la majoria de les anomenades millores humanes, com ara la construcció de cases i la tala de boscos i d'arbres grans, simplement deformen el paisatge, el domestiquen i el fan més vulgar.

La vida està en harmonia amb el món salvatge. Les coses més vives són les salvatges. Encara no sotmeses per l'home, la seva presència el renova.

Els jardins de davant de les cases no estan fets per a caminar-hi sinó, com a molt, per ser travessats o per indicar que es vagi per la porta del darrere.

Sí, encara que penseu que soc pervers, si se'm proposés viure a prop del jardí més bonic que mai hagués concebut l'art humà o, com a alternativa, en un aiguamoll llobrec, segur que triaria l'aiguamoll.

En literatura només ens atrau allò salvatge. L'avorriment no és altra cosa que un sinònim de domesticació. És el pensament lliure, no civilitzat i salvatge, de *Hamlet* i de la *Iliada*, de les sagrades escriptures i les mitologies que no aprenem a les escoles, el que ens agrada. Així com l'ànec salvatge és més lleuger i bonic que el domesticat, també ho és el pensament salvatge: l'ànec collverd, el que entre les gotes de rosada aixeca el vol per sobre dels aiguamolls. Un llibre bo de veritat és una cosa tan natural i tan inesperadament i incomprensiblement justa i perfecta com una flor salvatge descoberta a les planures de l'Oest o a les jungles de l'Est. El geni és una llum que fa visible la foscor, com la llum del llamp, que potser esberlarà el temple del coneixement, i no un llumí encès al cor de la humanitat, que empal·lideix davant la llum del dia.
